

PROLOG

Svět se definitivně rozpadl roku 5800...

Jenže na hliněných nohách stál už dávno předtím.

Lidé tomu jen říkali jinak: pokrok, bezpečnost, systém, budoucnost.

Transportér tiše vibroval noční pustinou a Alex Railyly seděl ve slabém modrém světle nouzových kontrolek, rozebíral zbraň a poslouchal pravidelné kovové cvakání mechanismu pod prsty. Automaticky. Poslepu. Stejně jako dýchání.

Kdysi by mu to připadalo absurdní. Kdysi byl doktor...

Teď už si tím nebyl jistý.

Na druhé straně transportéru spala Gréta.

Tvrdě. Vyčerpáním, rozhodně ne klidem.

Krátké rezavé vlasy měla rozhozené přes čelo a syntetická ruka tiše odrážela modré světlo přístrojů. Pod rozepnutou vestou vykukovala další nová jizva.

Poslední mise byla ošklivá. Moc ošklivá.

Alex se na ni chvíli díval.

A úplně automaticky si vzpomněl na jiný hlas. Zarezonoval mu v hlavě. Znovu... Unavený. Ironický. Dávno mrtvý.

„Mayo.“

Kov pod jeho prsty tiše cvakl. Alex zvedl pomalu oči od zbraně.

Před ním stál Falco ... opřený o stěnu transportéru přesně tak, jak to dělal vždycky — klidný, špinavý, s pohledem člověka, který už příliš dlouho přežívá války.

Pak sklouzl očima ke spící Grétě. K jejím novým jizvám. K syntetické ruce. A netvářil se šťastně.

„Snaž se víc.“

Transportér sebou lehce trhl na rozbité silnici.

Alex velmi pomalu složil závěr zpátky do zbraně.

Protože po všech těch letech už konečně chápal, co tím Falco myslel.

A protože oba věděli, že už je dávno pozdě snažit se míň.

Alex vlastně celý život žil v prostoru, který po sobě nechal mrtvý muž.

A protože nebyl idiot...věděl to.

DOKTOR, KTERÝ TAM NEPATŘIL

Tel Aviv páchl solí, rozpáleným betonem a drahou přetvářkou. Alex, skoro metr devadesát, šedé oči, hnědá pořád trochu rozcuchaná kštica. Chirurg, traumatolog, protekční dítě. Teď stál u otevřeného okna chirurgického oddělení a díval se dolů na město, které se tvářilo, že je nesmrtelné. Dole pod nemocnicí houkaly taxíky, někdo se hádal, někdo se smál a sanitka se zasekla mezi kolonou autonomních vozidel, jejichž umělá inteligence evidentně zkolabovala při pohledu na lidskou debilitu.

Normální den.

„Doktore Railyly.“

Neotočil se. Poznal ten hlas okamžitě. Primář Levi. Muž, který měl dokonale bílé zuby, dokonale rovný plášť a dokonale mrtvé oči.

„Hm.“

„Máte dnes vizitu.“

„Pacient s rupturou sleziny na trojce krvácí.“

„Má tým.“

„Tým stojí za hovno.“

Za zády se ozvalo unavené povzdechnutí.

Alex se konečně otočil. Levi stál ve dveřích kanceláře s tabletem v ruce a výrazem člověka, který celý život věřil systému natolik dlouho, až se sám stal jeho součástí.

„Víte, Railyly... většina chirurgů ve vašem věku by byla ráda tady.“

„Já nejsem většina.“

To byla pravda od narození.

Narodil se do světa drahých škol, bezpečnostních agentur, politiků a lidí, kteří si mysleli, že peníze jsou totéž co moc. Jeho otec seděl v senátu a celý život budoval obraz rodiny, která nikdy nedělá chyby.

Jenže Alex byl chyba od samého začátku.

Místo recepcí lezl po střelnicích. Místo charity se pral. A místo diplomatických večerů trávil čas s mužem jménem Carter — bývalým Navy SEALem, který měl zlomený nos, ruce plné jizev a naprosto nulovou toleranci k výmluvám.

„Ještě jednou,“ říkal Carter klidně, zatímco třináctiletý Alex ležel v prachu a snažil se nadechnout. „A tentokrát se pokus neumřít.“

Nikdo kromě nich dvou nevěděl, co se děje za zdmi soukromého výcvikového domu.

A tak to mělo zůstat...

Primář Levi položil tablet na stůl.

„Podal jste žádost o přerážení.“

„Ano.“

„MASH sektor sedm?“

„Ano.“

„To není nemocnice.“

Alex pokrčil rameny. „Právě proto.“

Levi se na něj chvíli díval, jako by ještě pořád doufal, že tenhle člověk jednou začne dávat smysl. Nestalo se. „Víte, co tam je?“

„Válka.“

„Chaos.“

Alex na to: „Aspoň upřímný.“

To primáře definitivně unavilo.

„Máte talent, Mayo. Obrovský talent. Ale neustále působíte dojmem člověka, který čeká, až celý svět shoří.“

Alex se pousmál. Pomalu. Skoro smutně. „Možná jen koukám správným směrem.“

Transportní vrtulník byl starý, hlučný a smrděl olejem.

Přesně ten typ stroje, který armáda používá, když nechce utrácet za komfort lidí, které ještě nestihla zabít.

Alex seděl opřený pevně o stěnu a sledoval poušť pod sebou. Nekonečné světlo. Nekonečný prach. Nekonečný prostor pro průsery.

Vedle něj spal zdravotník s otevřenou pusou a naproti seděla drobná vojačka, která si čistila pistoli s výrazem ženy loupající brambory.

Nikdo se nebavil. To se Alexovi líbilo.

Když vrtulník dosedl, první co ucítil, byl pach krve. Ne čerstvé. Zaschnuté. Staré. Všudypřítomné.

MASH

MASH sektor sedm vypadal jako místo, které už dávno mělo přestat existovat, ale z čisté tvrdohlavosti pokračovalo dál. Plachty, kontejnery, betonové bloky, generátory a lidé

pohybující se rychlostí těch, kteří už dávno zapomněli, co je normální tempo života.

Někdo zařval.

Někdo jiný se smál.

A pak se otevřely dveře improvizovaného příjmu tak prudce, až narazily do stěny.

„Máme dva!“

Nosítka vjela dovnitř. Muž s prostřeleným hrudníkem chrčel krev.

A za nimi kulhala žena.

Zakrvácená. Zaprášená. Taktická vesta rozervaná na boku. Pistole u stehna.

Krev jí stékala po noze až do boty.

„Druhý pacient!“ zakřičel někdo.

„Neotravuj,“ odsekla.

Alex zamrkal.

Žena se opřela o stůl a ukázala na zraněného. „Tenhle první.“

„Vy si sednete.“

Otočila k němu hlavu. Zelené oči. Ledové. Unavené. A nebezpečně živé. „Ty budeš nový, co...?“ ušklíbala se.

„Doktor—“

Nestihl se ani představit.

Šlehla po něm očima. „No jasně. Poslali nám sem na stáž šampónka z kliniky Mayo.“

Povzdechla si. Další civilní chytrolín. Sral ji ještě dřív, než se nadechnul.

„Tak kurva zrychli! Snaž se víc, Mayo.“

Kolem někdo vyprskl smíchy.